Bilten

KLUBA KOROŠCEV

Ljubljana

Uršlja gora
foto: Renata Picej

O 15-letnici živahnega delovanja KKL-a

Kje so časi, ko je bil 2. decembra 1993 ustanovljen Klub Koroščev Ljubljana? Le kdo je takrat pomislil, da smo ustanovili eno najaktivnejših društev pri nas, ki deluje že polnih 15 let oziroma 180 mesecev oziroma 5.475 dni. V tem času smo imeli več kot 100 »okroglih miz«, kot smo poimenovali redna mesečna srečanja vsak prvi četrtek v mesecu, več deset izletov po domovini in tujini, nekaj planinskih vzponov, pa tudi različne kulturne in športne prireditve.

Posebej moram poudariti, da se vsako leto srečamo na Koroškem večeru s plesom, ki je bil doslej vedno v hotelu Slon v Ljubljani in to vsakokrat drugo soboto v mesecu marcu. Tej tradiciji se ne nameravamo odpovedati. Letos se bomo v soboto, 8. marca, na dan žena, že petnajstič zavrteli in to ob zvokih glasbe Juhubande. Na Koroškem plesu je vsako leto tako fajn, da organizacijskemu odboru ni potrebno posebej skrbeti za kulturni oziroma umetniški program. Čeprav v njem praviloma sodelujejo priznani ansambli, pevski zbori in posamezni kulturni ustvarjalci iz Slovenije in avstrijske Koroške, predstavlja njihov prispevek pravzaprav samo popestritev resničnih umetniških vragolij Koroščev in gostov na prostranem plesišču.

Na Koroškem večeru dominira ples, licitacija likovnih in kiparskih del in prijeten, včasih že kar poglobljen prijateljski klepet. Sicer pa, kaj bi našteval in opisoval, vse imamo zabeleženo na fotografijah in na filmskem traku, le čas si moramo vzeti, pogledati te dokumente in se znova in znova vračati v prijetno, nepozabno društveno preteklost. Naših koroških srečanj pač ni mogoče pozabiti, mar ne?

Ker si vseh podrobnosti vendarle ne moremo zapomniti, izdajamo letni bilten, v katerem sta doslej Drago Vobovnik in Renata Picej s filigransko natančnostjo zabeležila vsak društveni dogodek v preteklih petnajstih letih. Prepričan sem, da mnogi Korošci, pa tudi naključni bralci, z veseljem listajo po naših almanahih in se z veseljem v srcu spominjajo tudi tistih prijateljev, ki so nas v bogati društveni zgodovini že za vedno zapustili. Med njimi se še predvsem spominjamo odbornikov, ki so sooblikovali dosedanje klubsko življenje.

Ker društvo obstaja že poldrugo desetletje in je zelo dejavno, je upravni odbor na predlog komisije za priznanja na svoji prvi seji v letu 2008 odločil, da se najaktivnejšim posameznikom ob 15. letnici delovanja KKL-a, podeli priznanje »Kralja Matjaža«. UO KKL-a je tako oblikoval posebno priznanje, hkrati pa tudi merila za njegovo podelitev, pri čemer je upošteval tako prizadevanje odbornikov pri vodenju društva, aktivnost posameznikov pri vseh društvenih akcijah, donatorsko privrženost klubu in člansko skrb za pisno dokumentiranje klubskih dejavnosti.

Vsem, ki ste v preteklih petnajstih letih prispevali k pestrosti klubskega delovanja, se najlepše zahvaljujem, še posebej pa vsem društvenim odbornikom. Prepričan sem, da bomo tudi v naslednjih letih ohranili pobude, ki nam bogatijo življenje, da se imamo fajn.

Ljubljana, dne 1.2.2008
Predsednik:
Mag. Janko Arah

Kaj smo delali skozi leto 2007

Avtorica: Renata Picej

> JANUAR

> POČITNICE

> FEBRUAR

> PUSTOVANJE, 17. FEBRUARJA

▪ ***Doživetje Sekcije za avanturizem***

Preprosto – uživati smo hoteli tako kot nekoč davno v tisti stari ravenski kavarni na Čečovju... Želeli smo obuditi nekaj tistega časa, ko so se ljudje še znali poveseliti ob posebnih dnevih letne časovne krožnice. Pustovanja za odrasle so bila nekoč zelo zanimiva, danes pa odrasli preprosto pozabljamo, da si življenje lahko popestrimo le sami. In smo šli po sledeh ljudskega »praznika«, ki izvira iz starega poganskega praznika. V starem Rimu so tako v februarju, mesecu očiščevanja, po ulicah "norele" množice grozljivih mask, ki so predstavljale obiske umrlih prednikov. Kasneje se je običaj pomešal s keltskimi in ilirskimi šegami, maske pa so že predstavljale vesel značaj in izganjale zimo. Mi smo se odločili preganjati ustaljene delavnike in se v maskah zavrteli v gostilni Pri Kovaču v Sostrem in neznansko uživali...

> MAREC

> KOROŠKI PLES, 10. MAREC

Štirinajstič zapored smo se v hotelu Slon zbrali ljubljanski Korošci na svojem tradicionalnem plesu in se poveselili skupaj z našimi prijatelji. Zaplesali smo ob zvokih ansambla Vagabund, za kulturni prizvok prireditve pa so poskrbeli naši gostje; iz avstrijske Koroške kvartet »V ČRNICAH« iz Radiš, slovenski gostje pa so bili violinist VLADO HROVAT ter »NJIVSKI KVINTET«.

Kaj smo delali skozi leto 2007

> APRIL

> TRANSGENERACIJE, 5. APRIL

Tokrat smo redno mesečno srečanje preselili naravnost pod streho Cankarjevega doma in v Kosovelovi dvorani prisostvovali mladim koroškim kulturnikom – gledališki skupini SPUNK iz Slovenj Gradca, ki je bila kot že večkrat do sedaj, znova izbrana za sodelovanje na festivalu TRANSGENERACIJE. To je tradicionalni festival dijaške ustvarjalnosti, kjer so Korošci tradicionalno zelo uspešni. SPUNKovci so na programski list zapisali »Pesmi na sledi«, režiser prireditve Andrej Makuc pa v spremno povabilo: »Udeležite se dogodka in s svojo prisotnostjo podprite in hkrati preverite kaj in kako je z ustvarjalnostjo tam, kjer ste pognali korenine!«. In smo preverjali. Najprej kulturo, potem pa še kulinariko, ki je bila razpostavljena v preddverju in jo je prispeval kmečki turizem

> SEJA UPRAVNEGA IN NADZORNEGA ODBORA KLUBA, 18. APRIL

Obravnavali smo finančno poročilo za preteklo leto, ocenili Koroški večer s plesom in se dogovorili o naslednjih dejavnostih kluba.

> MAJ

> KOROŠKA KULTURNA DEDIŠČINA, 10. MAJ

Majsko okroglo mizo o koroški kulturni dediščini je vodil Marko Košan, sicer rojen v Ljubljani, potem pa »preseljen« v Slovenj Gradec, kjer je obiskoval šolo in na študij umetnostne zgodovine odhajal v slovensko prestolnico, vendar Korošec, ki o kulturni zibelki – Koroški pripoveduje tako zanimivo, da smo vsi po vrsti pozabili, da so običajne okrogle mize dolge le tričetrt ure. Kot pribiti na stole smo sedeli debe-

Kaj smo delali skozi leto 2007

li dve uri in uživali obesedene slike kulturne dediščine naše koroške deželice.

Od aprila 2007 kustos Koroškega pokrajinskega muzeja, član Društva slovenskih likovnih kritikov in Slovenskega umetnostno-zgodovinskega društva, član Mednarodnega združenja likovnih kritikov AICA, predsednik Društva Hugo Wolf Slovenj Gradec in Kluba za Unesco Slovenj Gradec, v dveh mandatih član in nazadnje predsednik ekspertne komisije za vizualne umetnosti pri Ministrstvu za kulturo R Slovenije, leta 2006 in 2007 član mednarodnih ekspertnih komisij za ocenjevanje projektov v okviru programov Kultura 2000 in Kultura 2007 pri EU v Bruslju, organizator številnih likovnih razstav izven matičnih hiš: po razstaviščih v koroških občinah, za mnoge javne in zasebne galerije v Ljubljani in ostalih slovenskih mestih (Kostanjevica na Krki, Velenje, Kranj ...) ter na Hrvaškem (Zagreb) in v Avstriji (Celovec, strokovni sodelavec Galerije Falke v Libučah v letih 1996-2001), član umetniškega sveta Obalnih galerij v Piranu in Mednarodnega grafičnega likovnega centra v Ljubljani, večkratni član strokovnih žirij posameznih selektivno zasnovanih projektov, v letu 2005 denimo pri čezmejnem projektu Crossover (Kunstverein Celovec), 2006 selektor Slovenskega bienala mesta Kranj, likovni kritik s članki v mnogih slovenskih časopisih in strokovnih revijah in besedili v likovnih monografijah mnogih umetnikov – slikarjev...., nam je govoril o Koroški tako barvito in slikovito, da smo se tej deželi – Koroški ob slovesu poklonili s posebnim spoštovanjem in sklenili, da jo bomo obiskali in si jo privoščili najbolje kar na dvodnevnem izletu. Ampak, zgolj ob spremlajvi Marka Košana...

> IZLET NA DOLENJSKO, 26. MAJ

Že zjutraj smo odrinili na pot doživljaja, z imenom »Dolenjska« in si za začetek dveva ogledali galerijo likovnih samo-

Kaj smo delali skozi leto 2007

rastnikov v Trebnjem, ki ga je za kulturni začetek dne izbrala naša Jožа Grošelj, siceršnja pobudnica in vodja potepanja po zeleno zeleni pokrajini Slovenije...

Potem smo šli naprej, proti speči lepotici Mirenjske doline – gradu Mirna, kjer nas je z dobro voljo in pripravljenostjo, da nas vpelje v svoje grajsko kraljestvo, sprejel dr. Marko Marin. Neutrudni dolenjski graščak, ki že več let obnavlja grad in ga vsakomur rad pokaže in še rajši o njem spregovori...

Grad Mirna stoji na griču severozahodno od kraja Mirne. Prvič je bil omenjen že l. 1165, vendar pa novejše raziskave kažejo, da ima lokacija svoje zametke že iz časa rimske civilizacije. Prvi lastnik je bil koroški vojvoda Ulrik, ki ga je l. 1250 predal oglejskim patriarhom, ti pa so sem namestili svoje fevdnike Mirnske gospode. L.1435 so bili njegovi lastniki grofje Celjski, od l. 1456 dalje pa Habsburžani. Grad je bil razdejan v kmečkih uporih l. 1515, ko je bil lastnik gradu Janez Turjaški. Imel je tudi mogočno obrambno obzidje s strelnimi linami in obrambnimi stolpi, vendar je bilo požgano v 2. svet. vojni.

In potem smo se zapeljali mimo Doba in pogledali kako od zunaj izgledajo največji moški zapori v Sloveniji ter se preko Mokronoga zavihteli v zelene griče, obkrožene z vencem skoraj v neskončnost segajočega gozda ter prispeli na posestvo »Pule« na Drečjem vrhu. Posestvo Pule je odličen prikaz ohranjene slovenske etnografske dediščine. Prenova domačije iz 17. stoletja je potekala v skladu z ohranjenimi arhivskimi, fotografskimi in ustnimi viri ter po vzorih okoliške stavbne dediščine. Posestvo je odprto od lanskega leta in predstavlja model vrhunskega turizma na slovenskem podeželju.

Po kosilu pod stoletno senco oreha smo nadaljevali dolenjsko popotovanje do Kostanjevice na Krki in postali v objemu Galerije Božidarja Jakca, si ogledali razsta-

Kaj smo delali skozi leto 2007

vljena likovna dela, pa forma vivo iz lesa v parku pred graščino, odplezali v podzemlje Kostanjeviške jame ob vznožju Gorjancev, se na brzino zaustavili ob poljih zrelih jagod in si jih po nekaj kartonov nakupili za domov, ter za krono dneva izza Novega mesta zavili proti Bršljinu. Seveda nam je Jože že ves popoldne razlagala, da nas v gostilni Pugelj pod Trško goro čakajo najboljše kure na Dolenjskem, zato smo si jih tam tudi privoščili...

> JUNIJ

> KMEČKI TURIZEM »CARPE DIEM«, 7. JUNIJ

- ***Izlet Sekcije za avanturizem***

Carpe Diem je brez pomišljanja najbolj idiličen in romantičen kmečki turizem, kar jih poznam v Sloveniji. »Zakaj?« »Zakaj?«, so me spraševali v klubu, ko sem naznanila naš junijski avanturistični pohod s kulinarično-kulturno konotacijo in dodala romantični vzdih: »Ne bo vam žal...!«

Ja, bilo je prav tako, kot sem napovedala. Kljub temu, da se je tega dne odpiralo nebo in je bog oblakov imel največjo čistilno akcijo te pomladi – zlivalo se je na nas, grmelo in bliskalo, smo hudo uživali. Najprej v idiličnosti, saj je hiša s prečudovitim vrtom, kjer lesene klopi stojijo v debeli senci starih orehov tik ob počasni Krki, potem v aperitivih in kulinariki ter nenazadnje ob pesmi, ki so nam jo darovali pevci vokalnega kvinteta AJDA iz Prevalj ter njuna gosta citrarka Tina Pandev in Marjan Berložnik. Večer smo preživeli v sloganu »Imejmo se fajn!«, motu sekcije za avanturizem...

> JULIJ – AVGUST

> POČITNICE

Kaj smo delali skozi leto 2007

> SEPTEMBER

> GAUDA, BICA IN BOG, 6. SEPTEMBER

Srečanje z dr. Marijo Makarovič

Naredili smo veliko izjemo!

Prvič v zgodovini naših klubskih četrtkovih srečanj smo za okroglo mizo in medse, povabili gosta, ki ni iz Koroške. A gostja je imela opravičilo – o Koroški, njenih ljudeh, načinu življenja in dediščini preteklosti, je imela veliko povedati. Z nami je bila znana slovenska etnologinja dr. Marija Makarovič, ki se je še spominjamo, kako je pred leti pohajala po koroških hribih, predvsem pa po Zelenbregu in Strojni, pa seveda tudi vmes in tja do konca Mežiške doline, da bi od blizu spoznala in popisala življenje Koroščev. Marija Makarovič je prehodila večji del slovenskega ozemlja in popisala njene posebnosti ter izdala številne monografije o krajih in ljudeh.

S Koroško se je srečala takrat, ko jo je pred več kot dvema desetletjema, Peter Mihelač iz Raven na Koroškem, ki ga nekateri bolj kot po njegovi vnemi do folklore, poznajo po vinoteki, ki jo vodi, povabil Makarovičevo na Koroško, da razišče tamkajšnjo narodno nošo. In seveda se je rade volje odzvala vabilu ter po bivanju v Mežiški dolini zapustila bogato strokovno in literarno bero. Še posebej zanimivo je delo iz leta 1979, »Medsebojna pomoč na vasi«, kjer opisuje življenje in delo vaščanov, medčloveške vezi, praznovanja, navezanost na naravo in predanost pravilom, vezanih na vero, prepričanje ali pa bogaboječnost samo. Ker je bila dalj časa del življenja tamkajšnjih prebivalcev, je spoznala njihove vesele in žalostne trenutke. Doživljala je veselice in gaude, pa pogrebe in žalost. Spoznala je vlogo človeka in vlogo boga. Makarovičeva nam je kot zanimivost povedala tudi, da je kot gostja ene izmed kmetij spoznala, da v tem okolju veljajo posebna pravila, po katerih so določene stvari svete,

ne glede na delo, logičnost ali pa hudo uro samo. In s tem je imela v mislih dogodek, ko je gospodar hiše kljub suhemu senu na travniku, ki je kar klicalo po spravilu, zaukazal hišni mir in spokoj z besedami: »Tisti, ki ga bo zmočil, ga bo pa tudi posušil!« in se predal verskemu polprazniku, tam nekje sredi avgusta...

Da je Makarovičeva Koroško in Korošce zaklenila v svojo dušo z zlatim ključem navdušenja in spoštovanja, priča tudi dejstvo, da jo njeni lastni vnuki, kljub temu, da ni Korošica, kličejo »bica«. Kot pravi sama zato, ker si je za vedno zapomnila Zabrnikovo bico, ki je s človeško toplino prelivala svojo energijo in dobro voljo na vse, ki so jo obdajali.

> OKTOBER

> MLJET – MOSTAR – SARAJEVO, 11. – 14. OKTOBER

▪ ***Izlet sekcije za avanturizem***

Namesto za okroglo mizo, smo spet šli na pot!

Najeli smo Relaxov avtobus, zaprosili za njihovega šoferja Jožeta Vereša – preverjen odličen kader in zapakali kufre. Dva dni Mljeta, pa Mostar in Sarajevo so se izrisevali v naših pričakovanjih 4-dnevnega potovanja, pri čemer je bil v ospredju en sam ljubi motiv - užitek. Pač tako, kot to zapoveduje etični kodeks naše sekcije. Prisegli smo namreč, da se bomo podali na pot užitkov, si vzeli čas za guštiranje lepot življenja in povedali tudi drugim, kod vodi pot do tja.

▪ ***Imotska krajina***

Prvi resni postanek smo imeli na Vinariji Grabovac v Imotski krajini, sredi prostranega Imotskega polja za mogočnim pogorjem Biokova. Degustirali smo njihov pršut, sir in seveda vina; tudi penino, ki me

Kaj smo delali skozi leto 2007

je lansko leto na podelitvi »Zlatnega penkala« - hrvaške nagrade tujim novinarjem za najboljši medijski prispevek; sama sem ga dobila za filmsko reportažo o Hrvaški, izjemno presenetil. Hrvaška namreč res ni znana po penečih vinih, še najmanj pa Dalmacija. In potem tole... Grabovac pravi, da si je dobro ogledal slovenskega Isteniča, pa da dobro ve, kakšen vinogradniški mojster da je Aleš Kristančič iz Goriških brd. Vedel je celo za Kristančičev fenomenalni in prvinski način odpiranja steklenic penine pod vodo, pa njegovo vino Lunar... Sredi degustacije sta me presenetila dva novinarja, ki sta pripravljala prispevek za Jutranji list in Slobodnu Dalmaciju, in se zanimala za Korošce pri Imotskem vinarju.

Sledila je vožnja, še vedno izza Biokova čez drn in strn imotskega krasa. Nekajkrat smo se približali trasi nove avtoceste Split – Dubrovnik in končno iz brezpotij prispeli na magistralno cesto pri Baščinskih jezerih. Sledil je skok preko Bosne pri Neumu, pa zavoj na Pelješac in Malega Stona, vse do Trstenika. Tam smo ob morju, v malem zaselku pustili avtobus in se vkrcali v čoln za Pomeno na otoku Mljetu. Dobro uro smo drseli preko morja v mrak noči ter pristali pred hotelom Odisej.

- ***Mljet***

Drugi dan smo posvetili uživanju nacionalnega parka in njegovim lepotam...

Angelsko prvinski pejsaž Mljeta je pravi kolorit temno zelenega baržuna na klekljani čipki belega kamna, ki v bizarnih oblikah robi telo južno-dalmatinskega otoka, nedaleč od Dubrovnika. Najbolj zeleni otok Jadranskega morja ima neverjetno bogato floro in favno. Revija »TIME« ga je uvrstila med 10 najlepših otokov sveta. Slavni francoski raziskovalec oceanov, Jacques Cousteau, ga je označil za eno najlepših potapljaških lokacij na zemlji, a oboževali so ga že stari Grki, ki so mu dali tudi ime... Poimenovali so ga »Melite nesos«

ali Medeni otok.. Zato ni čudno, da smo si ga razkošno privoščili tudi mi!

Ko smo tretjega dne odhajali iz Pomene, nam je bog morja poslal na pot velike valove in jih zaupal burji, da jih po svoje razmeče okoli našega čolna. Nepredvidljivi valovi so nas tu in tam krepko ošvrknili s svojimi vodnimi biseri, ki pa so se na kopnem hitro prešli v spomin dodane vrednosti..

- ***Stečci, tekija in Buna***

Nismo šli po glavni cesti do Mostarja, temveč smo zavili iz običajne turistične transverzale, da bi se po ozki cesti in pustem hercegovskem krasu povzpeli na plato z revnimi zaselki. Vendar smo prav tukaj, sredi velikega niča našli eno izmed sledi burne bosansko-hercegovske pretklosti – stečke. Steček je vrsta kamnitega nagrobnika iz srednjega veka, največ pa jih je prav v Bosni in Hercegovini. Okrašene s prizori iz življenja so postavljali med 14. in 16. st. Delijo se na take, kjer so plošče položene, in druge, stoječe. Radimlja, kamor smo se namenili po sledeh zgodovine, je medtem že nacionalni spomenik BIH in najbolj znana lokacija stečkov v Hercegovini. Napisi na njih pa so več kot slikoviti. Npr.

»Clovjek mojze vidjeti ono tsto nije vidio, tcuti ono sto nije tcuo, okusti ono sto nije otkusio, bit tami gdji nije bio, al` uvijek i svagdi samo sebe moze najti, ili ne najti.«

- ***Blagaj***

In potem smo šli naprej. Do Blagaja pod Stjepangradom (trdnjava imenovana po hercogu Stjepanu, gospodarju Huma, kot se je nekoč imenoval južni del Bosne), ki je danes pomembno zgodovinsko področje in kot takšno proglašeno za nacionalni spomenik. Nastal je na pozno antični utrdbi iznad Blagaja (nedaleč od Mostarja) in je bil eden od najpomembnejših krajev »Kosačev«. Iskali smo slikoviti izvir reke Bune. Ta je zagotovoje eden najbolj spektakularnih in največjih rečnih izvirov v Evropi, saj

reka bruhne na plano izpod več kot 200 m visoke pečine na vrhu katere gnezdijo orli.

Poleg izvira stoji druga atrakcija: tekija, hiša dervišov iz 17. st.. V BiH se tekije pojavljajo vzporedno z islamom in prihodom otomanskega carstva. Nekoč so v njih derviši opravljali prijateljske pogovore in znanstvene diskusije, v njej pa še dandanes muslimanski misleci meditirajo in slavijo svojega boga. Od 1952 je ta tekija pod državno zaščito, njena okolica pa je čudovita.

- ***Mostar, mesto iz kamna na kamnu***

Prva omemba Mostarja sega v 15. st., ko je bilo mesto eno pomembnejših mest Otomanskega cesarstva. In pomemben in znamenit je bil Mostar tudi v nekdanji Jugoslaviji, ko je bil eno redkih mest, v katerih so v slogi živele tri narodnostne manjšine in to v enakem razmerju. V Mostarju je pred vojno živelo po 30 odstokov Srbov, Hrvatov in Bošnjakov. Prav zato je mesto ob Neretvi v zadnji vojni doživelo tako strašno morijo, ki jo je zaznamoval hud boj med omenjenimi manjšinami. Posledice so vidne še dandanes, saj je velik del mesta še vedno porušen. Ko se pripelješ v mesto, zagledaš mnogo napol porušenih in dodobra prestreljenih zgradb, ki so bile v preteklosti bližč in ponos Mostarja. V celoti obnovljeno je le staro mestno jedro, ki je od leta 2005 pod zaščito Unesca.

To kar, se je zgodilo pred 14 leti, pa je v mesto vrezalo neizbrisno zgodovinsko rano... Dogodek, ki se je zgodil dopoldne 9. novembra 1993 (ob 10.15, ko je hrvaška vojska nanj izstrelila 86 granat), je pretresel svet, ne le zaradi izgube neprecenljive dediščine temveč tudi zato, ker je bil to smrtni udarec mestu mnogih različnih kultur, kjer so dolgo v slogi živeli Srbi, Muslimani in Hrvati. Več let je potem sredi razdejanega mesta zevala praznina, potem pa so most na srečo postavili nazaj. Rekonstrukcija starega mostu je bila dokončana in most uradno predan uporabi 22. julija 2004. Novi sta-

ri most, kot ga domačini radi imenujejo, je popolna kopija starega. In znova se na vsaki strani mostu dvigata stolpa. Tara – nekdanje skladišče smodnika na levem bregu in Helebija – stražni stolp na desnem bregu Neretve. Kot zaščitnika Kujundžulika - čaršije, mestne četrti ob mostu, ki je kot bazar, kot orient v malem, ambient pravih barv in zvokov..., z mnogimi prodajalnami in kavarnami. Svoje ime je dobil po zlatarjih – kojundžijah.

V Mostarju smo se srečali z našim Koroščem, Robertom Waltlom (igralcem, režiserjem, lutkarjem, umetniškim vodjem, srcem ljubljanskega Mini Teatra in še pa še..., uspešnim tudi v tujini), ki v tamkajšnjem gledališču ustvarja svojo najnovejšo stvaritev za mlado publiko in pri tem žanje toliko hvale, da ga prepoznavajo na uličicah in se mu klanjajo izdelovalci bakrenih loncev ali pa gostilničarji in navadni maščeni. Ko se zatopimo v pogovor z njim v lokalčku ob Neretvi, naročimo čevapčiče in se pripravimo na prvi pravi bosanski kulinarični užitek – čevapčiče, spoznamo drugo plat islama... v lokalu seveda ne strežejo alkohola, zato pa postrežejo odličen jogurt. In izlet se nadaljuje...

- ***Ilidža in Sarajevo***

Vstopili smo v prav posebno mesto -Sarajevo, mesto ob Miljacki, srce Bosne, center XIV. zimskih Olimpijskih iger leta 1984, središče islamske kulturne dediščine, tako zelo ranjeno v nedavni vojni vihri..., pa vendarle, danes moderno mesto, ki je v tretjem tisočletju pretkano z nenavadnimi družbenimi, verskimi in arhitekturnimi vzorci hanov, karavan sarajev..., dišeče po čevapčičih in turški kavi... Morda je na vsem širnem svetu samo še eno mesto, ki je podobno Sarajevu? Jeruzalem! Samo v teh dveh mestih družno stojijo v krogu nekaj sto metrov molilnice in svetišča štirih velikih svetovnih religij. Stoletja si tukaj delajo družbo džamije, si-

Kaj smo delali skozi leto 2007

nagoge ter pravoslavne in rimskokatoliške cerkve... In zdaj smo si užitek doživljanja tako posebnega mesta privoščili tudi mi!

Tudi tukaj smo obiskali Korošca – našega člana Edvarda Kopušarja, drugega človeka Slovenske ambasade v BIH. Povedal nam je vse tisto, kar ni povedala naša uradna vodička, in pokazal lokale z najboljšimi čevapčiči, najbolj ognjeno turško kavo, in seveda – pivnico.

Fajn! Fajn je tortej magična beseda, pod katero se na sledi novih doživetij podajamo avanturisti Kluba Koroščev Ljubljana in pri tem uživamo s polnim srcem!

> NOVEMBER

> KOROŠKI PROSPEKTI SKOZI ŽUPANOVA OČALA, 8. NOVEMBER

- ***Naš gost je bil Matjaž Zanoškar.***

Redno mesečno okroglo mizo smo namenili klepetu s prvim možem Slovenj Gradca. Župan mestne občine Slovenj Gradec, tekom svoje kariere dejaven v kulturi, športu in gospodarstvu, je bil leta 2002 prvič izvoljen na županski stol in kot takšen odličen sogovornik za predstavitev zanimivosti, ki smo jih načeli. Teme za okroglo mizo so se dotikale razvojne možnosti Koroške s poudarki na 3. razvojni osi, Noordingu kot tehnološkem, gospodarskem in logističnem središču, odpiranju visokošolskega prostora v regiji, oblikovanju Koroške pokrajine ter seveda – razvoju turizma na zahodnem obronku Pohorja, Dravski dolini...

> MARTINOVANJE, 11. NOVEMBER GOSTILNA ISTRA – POREČ, PRI NAŠI ČLANICI MOJCI PETRETTI

- ***Izlet sekcije za avanturizem***

Sekcija avanturizma je udarila s polno močjo, saj se je na razpisan nedeljski izlet

Kaj smo delali skozi leto 2007

po Istri do Poreča, v dveh dneh prijavilo toliko doživetja željnih Koroščev in njihovih prijateljev, da je bil 50-sedežni avtobus premajhen za vse, ki bi želeli z nami...

Martinovanje je užitek. Sestavlja ga kulinarika, pa čeprav ni vedno gos z mlinci, in dobra volja! In to smo si privoščili in zaužili v izobilju... Šli smo na pot in jo poimenovali: čez Istro k Martinu na Jadran... Pod motom: »Imejmo se fajn!« smo obiskali Hrastovlje, Istarske toplice, Motovun, Ledine, Baredine in Poreč.

Kadarkoli gremo na pot pod mavrico sekcje avanturistov, imam pred očmi človeka, za katerega še ne vem točno, kam bi ga uvrstila. K izjemnežem, posebnežem, gorečnežem, ali preprosto – k norcem. Če nekdo izgori svoje življenje za lepoto svoje domovine in ga podpisanega z vsem svojim znanjem, sposobnostjo in ljubeznijo podarja ljudem bližnjih in daljnih krajev zato, da bi spoznali enkratnost, posebnost in lepote dežele Kranjske ter če pri tem zastavi vse, kar ima, denar in posest; ja potem res ne vem, kam ga uvrstiti.

Vendar je njegov odnos do dediščine narave, kulture in življenja ter njegov napor vse to posredovati naprej; saj pravi »menim, da sem dolžan, svojo drago domovino Kranjsko ne le sam zase častiti, marveč žarke njene slave tudi v daljni svet pošiljati...«, prežel tudi moj način gledanja in doživljanja okolja. Želim odkrivati lepote in odstirati posebnosti ter jih, resda ne kot Slava Vojvodine Kranjske, temveč v obliki polnokrvnega izleta, doživetega potovanja ali zgolj nepozabnega eventa, posredovati našim članom. Če sem kadarkoli v življenju imela vzornika, je to bil prav ta posebnež, norec, Valvasor...

- ***Kras***

Blagorodni Gospod Ivan Vajkard Valvasor, baron iz Medije in Zavrha, gospod na Bogenšperku in v Lichtenbergu, član an-

gleške kraljeve družbe, slavnih kranjskih deželnih stanov stornik dolenjske strani in velik častilec lepot in posebnosti Kranjske, je pajčevini pozabe iztrgal prenekateri dogodek in dejstvo, ter ga ujetega v okvir svojih znanj in sposobnosti opazovanja, prelite v besede in risbe predal v užitek in občutenje bralca. Tukaj ga posebej omenjam zato, ker nas je na poti nenehno spremljal kras v vseh svojih fasetah. In zato, ker je med drugim prav Valvasor veliko pozornosti posvetil krasu in kraškim pojavom ter odstiral tančice podzemlja, kjer so po takratnem verovanju vedrili škratje in kjer so hudiči načrtovali potrese. Da o coprnicah, racah, ki letijo iz požiralnikov in drugih čudežih ne izgubljam besed. Ko so 14. decembra 1687 na seji Royal Society v Londonu prebrali Valvasorjev spis o Cerkniškem jezeru in ko je svetovno znani astronom Halley (za seje družbe je opravljal praktične poskuse) po Valvasorjevi skici pripravil model delovanja tega čudnega jezera, na katerem se lahko drsaš, v njem pa plavaš ali kosiš travo, in tako zbranem članstvu prikazal pretakanje voda Cerkniškega jezera, je bil Valvasor sprejet med člane Royal Society. To je bilo takrat nekaj podobnega, kot je danes Slovenska akademija znanosti in umetnosti pri nas. Valvasor je 20 let raziskoval kraški pojav z imenom Cerkniško jezero in kaj je to pomenilo tedaj, ko je imel od Bogenšperka do Cerknice dan in pol ježe, si lahko predstavljamo.

- ***Hrastovlje***

Hrastovlje so bile naša prva postaja. Vasica pod Kraškim robom, znana po romanski cerkvici Svete trojice, ki je med najlepšimi kulturnimi spomeniki Slovenije in kot takšna okrašena s freskami, med katerimi je najbolj znana tista, ki upodablja mrtvaški ples, se je zlatila v jesenskem jutru. Zrak je sveže bistril naše glave in pogled je uhajal gor, pod kraški rob z rubinasto obarvanim rujem.

Kaj smo delali skozi leto 2007

- ***Motovun***

Jesensko razkošje Motovunske šume je počasi ostajalo pod nami in se širilo v edinstveni prospekt istrske krajine, znane po veliki posebnosti – tartufih, ko je avtobus predel proti vrhu motovunskega, 227 metrov visokega hriba. Legenda pravi, da so Motovun zgradili velikani iz kamenja, ki so ga zbirali v dolini reke Mirne. Ne glede na graditelje, pa je to istrsko mesto, ki ga prepoznavamo na številnih turističnih prospektih Istre in Hrvaške, velika znamenitost, današnji videz mesta pa ohranjen še iz časov srednjega veka.

- ***Ledine, Žigante in tartufi***

Potem smo se samo še spustili navzdol in se ustavili v komaj kilometer oddaljenih Ledinah, kraljestvu tartufov sredi gozda hrasta »medunca«. Tartufi so seveda podzemni gomolji, ki se jim pripisuje lastnosti afrodiziakov. Z njimi naj bi se po legendah najprej naslajali vsemogoči bogovi, človek pa šele po letu 1600. Uradno največji tartuf je našel 12. novembra 1999 Giancarlo Zigante v bližini vasice Livade in sicer v Motovunski šumi, nedaleč od Buzeta. Tehtal je 1.310 g in najdba je zabeležena v Guinnessovi knjigi rekordov. Zato smo se v tej vasici tudi ustavili, pokukali v restavracijo Žigante ter v njihovi trgovini degustirali in kupili prenekatero tartufarsko specialiteto.

- ***Baredine***

Kraška jama Baredine leži sredi polj poreškega zaledja, blizu vasice Nova Vas. Tisočletja se je v njeni notranjsoti narava igrala z vodo in počasi ustvarjala sigaste oblike, ki jih človek danes osvetljene s svetilkami prepoznava v stalaktitih, stalagmitih, stebrih, zavesah in številnih figurah. Ko smo po stopnicah lezli v naročje zemlje in prisluškovali kapljicam vode, kako so ležerno kapljale iz stropa in ustvarjale kraške posebnosti, smo morali priznati, da je jama presenečenje in krasno dopolnilo izleta.

Kaj smo delali skozi leto 2007

▪ ***Gostilna Istra – Poreč***

Ja, Mojca, naša nova članica kluba, sicer doma iz Mislinje, a že trideset let gostinka v Poreču, nas je presenetila na vseh področjih. Martinovanje zahteva seveda svoj protokol. Zahteva dobro hrano, dobro vino, župnika in muziko. In vse to smo dobili v presežnikih...

Glasbeniki so nas pričakali že na ulici pred gostilno, tako, da so se ob njih ustavljali turisti in slikali, fotografirali ter se nasmihali, in potem »svirali« tako zavzeto in energično, da skupina Koroščev in njih prijateljev potem zvečer sploh ni hotela domov. Predsednik Janko in podpredsednica Bernarda sta skupaj z drugimi pozabila, da moramo lokal še kdaj zapustiti in se vrtela, poskakovala in ob zvokih saksofonov, flavte, trobente, klaviatur, kitar in bobnov briljirala v plesnih korakih, ki jih še burja ne bi ulovila... Podpredsednik Štef, ki je preko dne zaspano mežikal v dan in iskal verodostojen razlog, zakaj je na Mljetu manjkal, je pod večer vendarle oživel in vidno užival... Vlado je slikal in filmal, kot za stavo in Danilo je od užitkov kar prekipeval, sicer pa plesal in nazdravjal, kot se za pravega Korošca spodobi... In vsi ostali? Uživali smo! Vsak posebej in vsi skupaj! Ujeli smo skupno kulinarično, glasbeno in razpoloženjsko noto in dan zavili v šelesteč celofan čudovitega spomina na Martinovanje

> **AKADEMSKI PLES, 24. NOVEMBRA**

▪ ***Letališče Slovenj Gradec***

»Uršlja gora: nihče,
ki je iz njenih grud
kruh okusil, je ne more
pozabiti.
Kot velika ljubezen je,
ki vse dalje sveti...«

dr. Franc Sušnik

je bilo zapisano na vabilu, ki smo ga dobili

v naš klub in se seveda vabilu glavnih organizatork: Zale Plešivčnik in Cirile Pušnik tudi odzvali. Vsa zbrana sredstva, ki jih prinaša ples, so namenjena v dobrodelne namene, predvsem pa domači, slovenjgraški bolnici, kar je poleg splošnega družabno-zabavnega efekta še dodaten motiv prihoda.

> DECEMBER

> BOŽIČEVANJE, 8. DECEMBER

Ko pride december in tema noči prav nebrzdano leze že v popoldanski čas, ko se pospešeno prižigajo pisane luči in v njih odsevajo podobe miklavžev, dedkov mrazov, božičkov, angelcev in podobnih likov, ko od koderkoli in vse pogosteje prihajajo božične pesmi predelane v lahkotni pop in ko včasih, tako mimogrede in površno, celo zadiši po snegu, je ravno pravi čas, da se ljubljanski Korošci odločimo za novo zgodbo iz naslova Sekcije avanturizma. Decembra se tovrstna zgodba naravnost mora imenovati – božičevanje... Zadnji mesec leta, dvanajsti mesec gregorijanskega koledarja (ime je pridobil iz latinske besede »decem«, kar sicer pomeni deset; zato, ker je bil prvotno deseti mesec leta – preden so vstavili v koledarsko leto še meseca januar in februar) in mesec, ki smo ga nekoč v preteklosti imenivali gruden, je pač mesec veselja in radosti, svetlobe in pričakovanja. Tudi našega, zato smo se odpravili na pot. Na Koroško, kjer so tudi prazniki bolj človeško topli in se pesmi, besede in nasmehi delijo veliko bolj pristno!

V kalejdoskop decembrskega turističnega doživetja smo naložili malo kulinarike, malo dediščine iz naslova praznikov po starem, ščepec zgodovine, malo penine, nekaj taktov koroške pesmi, božansko Ave Marijo, koš daril z Miklavžem pod zlato škofovsko palico in z verigami otovorjenim parljem ter številne plesne korake folklornih skupin, ki so prav tega dne, 8. decembra, zaplesali v prvi dan Krpačevih dnevov v Kulturnem domu Šentilj pri Mislinji.

Začelo se je na domačiji Stojan pod Kopami, kjer sta naša člana Bernarda Lasan in njen brat Dare Stojan iz rojstne hiše naredila pravi mali turistični spektakel in ga poimenovala SONCE – hiša tehnologije in turizma. Sonce naj bi pravzaprav »sijalo« in delovalo kot podaljšek podjetja TSE iz Ljubljane, sicer pa sistemske hiše za multimedijske aplikacije in bilo neke vrste DEMO studio, bolj ko ne zaprtega tipa, posvečeno za zaključene skupine, ki bi se na dislocirani lokaciji ukvarjale predvsem z avdio, video, snemalno in prezentacijsko tehniko ter podobnimi rečmi... Potem pa je Sonce poleg DEMO studia dobilo še apartmajsko hišo, restavracijo ter manjši prostor za seminarje in druga poslovna srečanja, pa Wellnes center z notranjim bazenom, savnami, zunanjim jakuzzijem..

Seveda nas je Bernarda razvajala s koroško malico in moštom in seveda Dare ni mogel biti še bolj skromen, ko je predstavljal svoj turistični raj pod Pohorjem in seveda so odlično izzvenele pesmi, ki jih je zapel Moški pevski zbor kulturnega društva Šmartno pri Slovenj Gradcu, pod vodstvom Janeza Kolariča in predsedniškim varstvom Vinka Mlinška. Se že svita, bo den; O pohorskem kmetu; Čej so tiste stezice; Pastirci povejte nam... so bile le nekatere pesmi, ki so nas pospremile v dolino, ko smo se z avtobusom spuščali v Slovenj-Gradec in v avdienco k županu Mesta miru, Matjažu Zanoškarju, ki nas je v ši-

rok objem prijaznega sprejema zajel že pred vhodom v Rottenturn

Vesela in presenečena sem bila, ko sem pri vhodu v župansko kraljestvo zagledala novost - imena nekdanjih županov in med njimi tudi ime mojega dedka, zobozdravnika dr. Jožeta Piceja, ki je bil župan Slovenj Gradca med leti 1936 in 1941, v salonu pred županovo pisarno pa še cel nabor fotografij nekdanjih prvih mož sedanje koroške mestne občine. Spoštljivo in lepo!

Matjaž Zanoškar je v bežen oris zajel aktualnosti občine ter nas po osvežilni penini predal v varstvo umetnostnega zgodovinarja Marka Košana. Z njim smo vstopili v cerkev sv. Elizabete, ki so ji letos ob priliki 800 letnice rojstva, v Slovenj Gradcu posvetili veliko pozornosti. Predali smo se glasbenemu presenečenju, ko nas je iz cerkvenega kora pozdravil glas odlične pevke Alje Primožič, in uživali, ko je med baročnimi figurami oltarjev izzvanjala večno lepa pesem Ave Marija.

In že smo hiteli naprej skozi Stari trg in Podgorje v Vodriž. Pri Bučineku, v gostilni, kjer je doma naša članica Jerca Mrzel in kjer je na ogled Tisnikarjeva spominska soba, pa soba Ljube Prener, so že pripravljali decembrske specialitete – koline in pekli dišeč štrudl. Krvavice, pečenice, pečenka in repa in zelje, pa zabeljen zrnat fižol, krompir, pa grumpi... Mmmm! Potem je k nam v goste prispela Brigita Rajšter, direktorica Pokrajinskega muzeja, sicer pa etnologinja, ki nam je slikovita opisala praznovanja v času dolgih temnih noči nekoč in danes. Koliko zanimivosti, koliko posebnosti, vezanih na koroška decembrska praznovanja smo slišali; pozornemu poslušalcu pa zagotovo ni ušlo dejstvo, da so naši predniki že pred stoletji dodobra poznali in obvladali dandanes tako modni feng šu-ja in njemu podobnih novosti. To, kar zdaj dvigamo na piedestal nujno potrebnih in modernih nujnosti, da živimo »in«, so naši predniki že vse vedeli, poznali in izvajali... Potem pa je vse skupaj zagrnil vse bolj moderni način življenja, ki je prisegal na tujo modo, daljnovzhodne veščine in ameriško pogrošnost.

Še preden smo se naposlušali vseh zanimivosti v zvezi s praznovanji je pri vratih zarožljalo.

V sobo se je privalil parkelj, ki je na dolgi verigi vlekel velik iz vrbja spleten koš z darili. Ven so štrleli paketi in okrašene šibe. Seveda je za velikim delom našega Božičevanja s programskim delom stala neuničljiva Mira Strmčnik iz Šmartnega. Darila so bila njena. Ona je spekla vse te parklje in to po domačem receptu in na domači peči je posušila jabolčne in hruškove krhlje, da je vse skupaj bilo tako okusno, da smo kar težko verjeli. Suhega sadja ne maram preveč, vendar so bili ti posušeni sadni krhlji nekaj povsem drugega. Hruške so bile medene in jabolka sočna, da je bilo njihovo grizljanje pravi užitek. Človek kar ne more verjeti, kakšna je razlika med industrijsko in domačo pripravo tovrstnih specialitet.

S harmoniko in prepevanjem smo zaokrožili obisk pri Bučineku ter se odpeljali proti Šentilju, kjer so nas plesni koraki folklornih skupin Majsterski iz Mislinje, Pastirji iz Podgorja, Rej iz Šmartna ter Jurovčan iz Slovenskih goric s plesnim korakom ter prikazom različnih življenjskih prilik in neprilik prepričali v prepričljivost majhnih podeželskih odrov in ljudi, ki z žarom pripravljajo dogodke izven velikih in bleščečih mestnih središč.

DVE PESMI

Drago Kompan

ČUJ!

Čujem!
Čuješ?
A čuješ?
Dobro čujem in slišim!
Slabo čujem in čutim!
Čutim slabo in slišim dobro!
Kdo čuje in kdo sliši?
Kdo čuti in kdo vidi,
da ni dobro slabo slišati?
Dobro čuješ?
Dobro se sliši,
če dobro plačuješ!
Na kaj namigueš?
Na slišanje?

Na zaslišanje!
Na utišanje?
Na tišanje!
Na višanje?
Naj višajo?
Naj visijo!
Naj hitijo?
Kaj dobijo?
Naj zdrobijo!
Kaj zgubijo?
Naj se zgubijo!
VSI TAJKUNI,
ki ne slišijo nas!

Stari trg
foto: Renata Picej

NAŠA ZVEZDA

Vsak večer pride
in zjutraj zaide,
v svetlobi in soncu
odpravi se spat.
Krepko polepša
nebesni svod,
ko čezenj potuje,
je lepše povsod.
Mesec pa pleše
in zvezdni prah kreše,
jih zapeljuje,
se jim dobrika,
vsaka ga mika!
Kaj pa je danes,
da je tak' pozen?
Pri kateri zvezdici
se je zadržal?
Lani poleti
pri isti je spal?

Vprašajmo Sonce,
kje se nahaja,
komu nagaja,
kaj se godi?
Zvezdam nagaja
od maja do maja,
svetel in nežen
kdaj tudi zardi?
Včasih pa res,
ko še pred večerom
odpravlja se spat
k drugi zvezdici.
Takrat pripelje
zaveso oblakov,
zanje se skrije,
da je veselje!
Da ga ne vidite,
da ga spet čakate,
da ga spet gledate
in ne obsojate.
Kam pa naj gre,
če je obsojen
na zvezdice?!

Mnenja naših članov

Spoštovani, meni se zdi, da je ta Klub eden od najbolj ustvarjalnih in zanimivih, saj so v njem ljudje, ki ne mirujejo, izobraženi in konkretni. Vse, kar se dogodi, je dobro in pozitivno.

Lep pozdrav, Ivanka Brezigar

V našem klubu – ob naših druženjih, posebej pa ob avanturističnih izletih, je veliko zanimivosti in radostnih trenutkov. Lepo se je tudi »pravhat«, ker lahko kaj poveš tudi v narečju in tega ni potrebno posebej prevajat. Imamo se pač fajn!

Bernarda Lasan

»V Klubu Koroščev sem našel to, kar sem v Ljubljani od svojega prihoda pred več kot dvajsetimi leti dostikrat pogrešal – odprte, vesele in sproščene Korošce, ki s svojim značilnim dialektom povedo, da si prišel med svoje.
Družimo se zaradi veselja do življenja, kar se običajno pokaže na tradicionalnem Koroškem plesu, kjer ni treba nikogar siliti na plesišče, saj se vsi radi zavrtimo. Na teh srečanjih sem doživel veliko lepih trenutkov ob srečevanju svojih znancev tako iz osnovne šole, gimnazije, fakultete, kakor tudi iz svojega poslovnega življenja in zaradi tega stkal veliko dragocenih in prijetnih spominov. Več let kot sem v Ljubljani, bolj to cenim.«

mag. Miloš Čas

Članstvo v klubu mi je omogočilo stik z našimi ljudmi, tudi ko se nahajamo izven svoje Koroške. Največkrat se spomnim naših skupnih druženj na zanimivih izletih, ki jih je organiziral klub in kot ljubiteljica zborovskega petja se seveda spominjam tudi vseh nastopov zborov, ki smo jih gostili v svoji sredi.

Lep pozdrav, Ana Zalar

Obveščam vas, da se najraje spomnim naših skupnih izletov, ekskurzij, zabavnih prireditev in sicer tistih, ki so trajali največ pol do enega dneva, vključno z obiski različnih institucij, podjetjih ali pomembnih ljudi. Iz tega bi izzvzel 14 dnevni izlet v Južno Ameriko (Čile, Argentina) februarja 2000, ki mi je, iz razumljivih razlogov, dejansko še najbolj ostal v spominu.
Članstvo v klubu mi je pomagalo pri ohranjanju lepih spominov na otroške in najstniške dni na Koroškem, prijateljevanju z bivšimi sošolci in starimi prijatelji in znanci, spoznavanju drugih Koroščev ter razvijanju občutka pripadnosti in ljubezni do rojstnega kraja in celotne Koroške regije. Z udeleževanjem na različnih predavanjih smo se seveda lahko marsičesa tudi naučili. To ni bilo težko, ker so "težkim temam", v pametnih intervalih sledili zabavni trenutki. Pri tem imam v mislih naše koroške plese, praznovanja Novega leta, Miklavža in marsičesa drugega. Spomnimo se samo, na primer, enega našega spontanega, prednovoletnega, skupinskega, prijateljskega objema ob prepevanju naše znane slovenske družabne pesmice "Mi se 'mamo radi". Skratka, spoj lepega in koristnega je v našem Klubu prišel do izraza na posrečen in nevsiljiv način. Vsega omenjenega se ne da pozabiti.
P.s. Drugič pričakujem vprašanje, česa se ne spomnim rad in moj odgovor bo "plačevanja članarine".

Lep pozdrav, Edvard Kopušar, zvesti član

PUSTOVANJE

MLJET

KOROŠKI PLES

KAZALO VSEBINE

> **UVODNIK** 1
MAG. JANKO ARAH

> **KAJ SMO DELALI V LETU 2007** 2
RENATA PICEJ

> **DVE PESMI** 20
DRAGO KOMPAN

> **MNENJA NAŠIH ČLANOV** 22

> **UTRINKI (PUSTOVANJE, MLJET IN KOROŠKI PLES)** 24

> BILTEN KKL

> **UREDNIŠKI ODBOR**
Mag. Janko Arah, glavni urednik
Renata Picej, urednica
Drago Vobovnik

> **NAKLADA**
700 izvodov

> **OBLIKOVANJE**
Andrej Knez; Cerdonis, d. o. o.

> **TISK**
Tiskarna Grešovnik

Kaj je dobro vedeti o KKL?

- **IME:** Klub Koroščev Ljubljana
- **SEDEŽ KLUBA:** Večna pot 11, 1000 Ljubljana
- **TELEFON:** 01/ 256-17-23
- **FAX:** 01/ 256-17-24
- **E NASLOV:** kkl@ klubkoroscevljubljana.si
- **SPLETNI NASLOV:** www.klubkoroscevljubljana.si
- **PREDSEDNIK KLUBA:** mag. Janko Arah
- **SREČANJA:** Redna mesečna srečanja potekajo vsak prvi četrtek v mesecu, v City hotelu v Ljubljani (nekdanji hotel Turist), ob 20. uri.
- **TRANSAKCIJSKI RAČUN:** 05100-8010444952
- **DAVČNA ŠTEVILKA:** 25729306
- **LETNA ČLANARINA:** 20 EUR
- **KAKO POSTATI ČLAN KKL?**
  Povsem enostavno!
  Pokličite na gornjo telefonsko številko sedeža kluba in povejte ime, priimek in naslov!
  Preko spletne strani!

Bilten
KLUBA KOROŠCEV
Ljubljana, 2008

www.klubkoroscevljubljana.si